

Het begon allemaal een halfjaar geleden op een bijna normale vrijdagmiddag met de grove misinterpretatie van een schijnbaar eenduidige situatie.

Of eindigde, net hoe je het bekijkt.

Ik was speciaal iets eerder weggegaan van mijn werk.

‘Gaan we op reis?’

De Mini Cabrio van mijn vrouw stond als een vluchtauto andersom en met de kap omlaag op de oprit. De vriendelijke novemberzon scheen op onze dure leren koffers, die loodrecht naast elkaar op een rijtje op de achterbank stonden, als Leitz-ordners in een archiefkast.

‘O, ben je er al?’ Martina kwam me in de hal tegemoet. Ze had nog geen vrijetijdsleding aangetrokken en zag er gewoon verbluffend goed uit. Het blauwe mantelpak met de witte blouse omsloot op vleierende wijze haar perfecte modellenlijf, waaraan de jaren en de zwangerschap spoorloos voorbijgegaan schenen te zijn. Haar lange blonde haar had ze in een banaan opgestoken. En dan ook nog keurige pareltjes in haar oren – eenvoudig en chic – wat bofte ik toch met deze beeldschone vrouw!

Door de hoge hakken moest ik met mijn één meter eenentachtig wel een beetje naar haar opkijken, maar dat was symptomatisch voor onze relatie. Over haar linkerarm had ze onze kledingzak gelegd, en in haar rechterhand hield ze haar beautycase. Er hing een smaakvolle geurenmix van oregano, salami en een snufje Chanel No. 5 in de lucht.

Waarschijnlijk had onze dochter Julia vanmiddag een afbakpizza in de oven geschoven. Ik had een binnenpretje, omdat Julia me onlangs had gevraagd welk beroep eigenlijk stommer was: ingenieur of marketing manager. Daar had ik een duidelijke opvatting over, maar dat kon ik natuurlijk niet zeggen. Dus ik vroeg alleen: ‘Hoezo?’

‘Omdat op de pizzaverpakking staat dat de pizza op het middelste niveau gebakken moet worden, en moet jij nou eens naar onze oven kijken.’

Ze had gelijk, van vier niveaus de middelste vinden is geen gemakkelijke taak. Desondanks was de salamipizza ook mijn absolute favoriet.

De zweem Chanel kwam van Martina, die nu naar de bos rode rozen en het kleine pakje met de grote strik staarde.

Shit! Mijn vrouw had een verrassingsreis geboekt en ik kwam weer niet verder dan sieraden en bloemen. Zestien rozen. Met lange stelen. Dat wel, maar niet echt iets bijzonders.

‘Ja, uh, ik dacht... Ik heb zalm in de auto, die wilde ik... Ach, laat ook maar. Gefeliciteerd met onze trouwdag, schat!’ zei ik en ik liep euforisch op haar af. Het maakte ook echt niet uit wie de reis had geboekt. Het belangrijkste was dat we er even tussenuit gingen. Julia was nu zestien en kon het heel goed een weekend zonder ons stellen. Dat was echt een fantastisch idee. Seks hadden we ook al een eeuwigheid niet meer gehad...

‘Wij gaan niet op reis,’ liet mijn vrouw me met haar zakelijke advocatenstem koeltjes weten.

‘O nee? O, nou, dan. Uh... dus...’ In mijn verwarde hoofd jengelde het Waarom, Waarom-liedje van Sesamstraat en ik keek waarschijnlijk net als een vis die in een boom wil klimmen, maar dat niet voor elkaar krijgt.